

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

TREĆI ODJEL

PREDMET VORONKOV PROTIV RUSIJE (BR. 2)

(Predstavka br. 10698/18)

PRESUDA

Član 6. stav 1. (građanski) • Pristup Sudu • Nemogućnost podnosioca predstavke da ostvari svoja prava zbog isteka zastarjelosti koja proizilazi iz kontradiktorne primjene pravila nadležnosti *ratione loci*, za koja ni na koji način nije bio odgovoran

STRAZBUR

2. mart 2021. godine

Ova će presuda postati konačna pod uslovima definisanim u članu 44. stav 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Voronkov protiv Rusije (br. 2),

Europski Sud za ljudska prava (treći Odjel), zasjedajući u Vijeću u sastavu:

Paul Lemmens, *predsjednik*,
Georgios A. Serghides,
Dmitry Dedov,
Georges Ravarani,
Darian Pavli,
Anja Seibert-Fohr,
Peeter Roosma, *sudije*,

i Olga Chernishova, *zamjenik sekretara Odjela*,

Imajući u vidu predstavku (br. 10698/18) protiv Ruske Federacije, a čiji je državljanin, g. Valeriy Yakovlevich Voronkov (u daljnjem tekstu: podnosilac predstavke) pokrenuo postupak pred Sudom na osnovu člana 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Konvencija) 6. februara 2018. godine.

Imajući u vidu odluku o obavještanju ruske Vlade (u daljnjem tekstu: Vlada) o prigovoru vezano za pristup Sudu, a ostatak predstavke proglasi neprihvatljivom,

Imajući u vidu razmatranja stranaka,
Nakon razmatranja na Vijeću 2. februara 2021. godine,
Donosi sljedeću presudu, usvojenu tog dana:

UVOD

1. Dva Suda, proglasila su se, redom, nenadležnim *ratione loci* za odlučivanje o zahtjevu kojeg je podnio podnosilac predstavke. Podnosilac predstavke obratio se Sudu pred kojim je podnio prvi zahtjev, Sudu koji se ovaj put proglasio nadležnim. Međutim, taj Sud je zahtjev proglasio zastarjelim. U pitanju je pravo podnosioca predstavke na pristup Sudu.

ČINJENICE

2. Podnosilac predstavke je rođen 1939. godine i živi u gradu Samara.

3. Rusku vladu (u daljnjem tekstu: Vlada) je zastupao: g. M. Galperine, predstavnik Ruske Federacije u Europskom sudu za ljudska prava.

4. Podnosilac predstavke navodi da je od 2003. godine radio kao čuvar za jedno privatno pravno preduzeće. Dana 31. decembra 2015. godine, zatražio je ostavku zbog brojnih kašnjenja u isplati plate. Tvrdi da je u vrijeme otkaza saznao da je radio bez prijave¹. Tvrdi da je društvo odbilo da mu isplatiti ostatak plate za četrnaest mjeseci. Dodaje da je bio upoznat s

¹ U ruskom zakonu « prijava » znači potpisivanje ugovora o radu, upis u radnu knjižicu i druga dokumenta koja ostaju u posjedu poslodavca. Zaposlenik može dobiti kopiju nekih od ovih dokumenata samo na zahtjev. Radna knjižica ostaje u posjedu poslodavca do kraja ugovora.

administrativnom situacijom - odnosno da nije bio prijavljen od uprave u vrijeme njegovog razrješenja. Da bi dokazao radni odnos, podnosilac predstavke je dostavio registar dolazne i odlazne prepiske društva (registar sa svojim potpisima), spisak zaposlenih društva sastavljen za redovne ljekarske preglede (njegovo ime je tamo navedeno). Osim toga, tvrdio je da više svjedoka može potvrditi stvarno stanje radnog odnosa.

5. Podnosilac predstavke je, 30. marta 2016. godine, podnio zahtjev protiv svog poslodavca tražeći isplatu preostalog dijela plate, kao i potvrdu o postojanju radnog odnosa.

6. Dana 4. aprila 2016. godine, sudija Okružnog suda Promychlenny u Samari proglasio se nenadležnim *ratione loci*, smatrajući da zahtjev treba podnijeti Okružnom sud Oktyabrsky u Samari, sjedištu tuženog društva. Tako je sudija vratio zahtjev bez pregleda. Podnosilac predstavke se žalio objašnjavajući da je sjedište društva u okrugu Promychlenny. Dana 31. maja 2016. godine, Regionalni sud u Samari potvrdio je odluku na koju je uložena žalba.

7. Podnosilac predstavke je podnio zahtjev Okružnom sudu Oktiabrsky u Samari. Sudija ovog suda se, 3. oktobra 2016. godine, proglasio nenadležnim *ratione loci*, konstatujući da sjedište društva nije u okrugu Oktiabrsky. On je naveo adresu tuženog koja se nalazila u okrugu Promyshlenny. Podnosilac predstavke nije osporio ovu odluku, već je ponovo podnio svoj zahtjev Okružnom sudu Promychlenny, isti kao u prvom zahtjevu.

8. Dana 24. oktobra 2016. godine, isti sudija Suda Promychlenny, zaključio je da je Sud nadležan *ratione loci* i *ratione materiae* da ispita zahtjev, i preuzeo ga je.

9. Sud je, 6. decembra 2016. godine, održao ročište. Konstatovao je, s jedne strane, neslaganje između stranaka u pogledu suštine zahtjeva, a s druge strane, zahtjev tuženog da primjeni zastarjelost. Sud je odbacio tužbu zbog sljedeća dva razloga. Prvo utvrđuje da podnosilac predstavke i tuženo društvo nisu bili vezani radnim odnosom. Kako bi to učinio, Sud je odbacio, u dvije rečenice, početak predstavljanja dokaza podnosioca predstavke, tvrdeći da nije iznio druge dokaze o navodnom radnom odnosu. Drugo, Sud je smatrao da je tužba u svakom slučaju zastarijela jer je Zakon o radu predviđao, za sporove koji se odnose na rad, kraće rokove zastarjevanja od građanskog Zakonika. Sud se bavio dugotrajnom analizom relevantnog zakona i njegovoj primjeni na predmet podnosioca predstavke. Sud se izjasnio na sljedeći način:

« ... prema članu 14. Zakona o radu *dies a quo* je dan nakon prestanka radnog odnosa. Shodno tome, uzimajući u obzir članove 14. i 392. Zakona o radu, rok od tri mjeseca predviđen za odbranu njegovog radnog odnosa, čak i pod pretpostavkom da je do njega došlo, istekao je 1. aprila 2016. »

10. Odgovarajući na prigovor podnosioca predstavke u vezi s podnošenjem prvog zahtjeva 30. marta 2016. godine, sud je odgovorio da bi rok zastarjelosti bio prekinut zahtjevom u skladu sa zakonom, posebno kriterijum *ratione loci*, što podnosilac predstavke nije poštovao. Sud je dalje naveo da je podnosilac predstavke izostavio uložiti žalbu na odluku od 3. oktobra 2016. godine koju je izrekao Okružni sud Oktiabrsky. Odsustvo ovog pravnog lijeka predstavljalo je, u očima Suda, zloupotrebu proceduralnih prava od strane podnosioca predstavke. Sud je proglasio zloupotrebom činjenicu da spisu nije priložena kopija međupresuda Okružnog suda Promychlenny od 4. aprila 2016. godine i Regionalnog suda u Samari od 31. maja 2016. godine.

11. Kada je u pitanju argument zasnovan na novom roku od jedne godine, kako je predviđeno novom formulacijom člana 392. Zakona o radu (stav 16. u nastavku), za podnošenje zahtjeva koji se odnose na isplatu plate i drugih naknada koji pripadaju zaposlenicima, Sud je prigovorio da je ova izmjena Zakona izvršena 3. jula 2016. godine, to jest nakon isteka roka zastajelosti, kako je predviđeno starom verzijom člana 392. Stoga, nije mogla služiti podnosiocu predstavke.

12. U izreci presude Sud je odbacio zahtjev za službenu potvrdu jedinog člana 392. Zakona o radu koji se odnosi na zastarjelost.

13. Podnosilac predstavke je uložio žalbu na ovu odluku.

14. Dana 21. februara 2017. godine, Regionalni sud u Samari potvrdio je osporenu odluku bez posebnog obrazloženja. Što se tiče argumenta podnosioca predstavke koji je pred njim tvrdio da je podnio svoj zahtev 30. marta 2016. godine, Sud je zaključio da podnošenje zahtjeva nije važeće, jer nije u skladu s pravilima koja uređuju nadležnost *ratione loci*.

15. Podnosilac predstavke uložio je dvije žalbe Regionalnom sudu u Samari i Vrhovnom sudu Rusije. Ova dva suda, kojima je presjedavao sudija pojedinac, odbacila su 11. aprila i 17. augusta 2017. godine dvije žalbe iz istih razloga.

MJERODAVNI PRAVNI OKVIR

16. Prema članu 392. Zakona o radu (Zakon od 30. decembra 2001. godine br. 197-Φ3), zaposlenik ima rok od mjesec dana da podnese sudsku žalbu da ospori otkaz računajući od dana kada je dobio obavijest o otkazu ili od dana kada mu je vraćena radna knjižica. Ima rok od tri mjeseca da podnese bilo koji drugi zahtjev koji proizlazi iz ugovora o radu. Dana 3. jula 2016. godine, ovaj član Zakona o radu je izmijenjen. Rok za podnošenje zahtjeva za isplatu plate i drugih naknada produžen je na godinu dana.

17. Prema odredbama člana 195. Građanskog zakonika (Zakon od 30. novembra 1994. godine br. 51-Φ3), istek zastarjelosti je određen rok za pokretanje pravnog postupka u cilju odbrane nepriznatog prava njegovog korisnika. Prema članu 199. navedenog Zakonika, Sud razmatra zahtjev bez

obzira na istek zastarjelosti. Sredstvo zasnovano na zastarjelosti nije od javnog reda; stoga Sudija proglašava radnju zastarjelom samo ako jedna strana u sporu uloži takav zahtjev prije proglašenja odluke. U ovom slučaju stoji i ako Sudija konstatuje da je rok zastarjelosti istekao, donosi rješenje kojim se zahtjev odbija.

18. Prema članu 204. Građanskog zakonika, koji je bio na snazi u vrijeme činjenica (Federalni zakon br. 100- Φ3 od 7. maja 2013. godine), rok zastarjelosti ne teče, naročito, podnošenjem tužbe prema odredbama koje su predviđene zakonom (*в установленном порядке*)), to jest, u skladu s odredbama koje se odnose na oblik i sadržaj izjave, plaćanje sudske takse (tumačenje izvršeno direktivom plenarne skupštine Vrhovnog suda Rusije br. 43 od 29. septembra 2015. godine o primjeni odredbi Građanskog zakonika Ruske Federacije koje se odnose na zastarjevanje (stav 17. navedene direktive)).

PRAVO

I. O NAVODNOJ POVREDI ČLANA 6. STAV 1. KONVENCIJE

19. Podnosilac predstavke navodi povredu svog prava na pristup sudu jer su se dva suda proglasila, redom, nenadležnima *ratione loci* za razmatranje njegovog zahtjeva; kada je isti zahtjev ponovo podnio prvostepenom sudu, sudija je promijenio mišljenje, primio ga, ali je odbacio zahtjev na osnovu isteka zastarjelosti. Podnosilac predstavke poziva se na član 6. stav 1. Konvencije koji u svom relevantnom dijelu glasi:

« Prilikom utvrđivanja njegovih građanskih prava i obaveza ili krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom ustanovljenim zakonom (...) »

A. O prihvatljivosti

1. Mišljenja stranaka

20. Analizirajući relevantna pravila Zakona o radu, Građanskog zakona i Zakona o građanskom postupku, Vlada smatra da je podnosilac predstavke podnio svoj zahtjev sa zakašnjenjem. Prema navodima Vlade, rok za ostvarivanje prava iz radnog odnosa istekao je 1. aprila 2016. godine.

21. Vlada smatra da podnošenje prvog zahtjeva, 30. marta 2016. godine, kod Suda Promychlenny nije važeći podnesak jer podnosilac predstavke nije ispoštovao pravila Zakona o građanskom postupku koja se odnose na nadležnost *ratione loci*. On tvrdi da naknadno upućivanje Sudu Oktiabrsky nije bilo važeće iz istog razloga zbog nenadležnosti *ratione loci*. Nadalje, Vlada je prigovorila podnosiocu predstavke zbog toga što nije uložio žalbu na ovu posljednju odluku od 3. oktobra 2016. godine kojom se Sud Oktiabrsky proglasio nenadležnim. Vlada je istakla, kada se podnosilac

predstavke vratio na Sud Promychlenny, njegov zahtjev je bio registrovan, ali je proglašen zastarjelim zbog prigovora koji je u tom smislu uložio Tužilac.

22. Na osnovu ovog obrazloženja, Vlada smatra da u ovom slučaju nije povrijeđeno pravo podnosioca predstavke na pristup sudu. Poziva Sud da predstavku proglasi neprihvatljivom na osnovu toga što je očigledno neosnovana primjenom člana 35. stavovi 3. a) i 4. Konvencije.

23. Podnosilac predstavke nije iznio primjedbe.

2. Procjena Suda

24. Čini se da je Vlada uložila prigovor o neprihvatljivosti na osnovu neiscrpljivanja domaćih pravnih lijekova, sve dok podnosilac predstavke nije uložio žalbu na odluku Suda Oktiabrsky .

25. Sud podsjeća da obaveza iscrpljivanja domaćih pravnih lijekova nalaže podnosiocima predstavke da normalno koriste dostupne pravne lijekove a koji su dovoljni da im omoguće nadoknadu za povrede koje navode. Ovi pravni lijekovi moraju postojati sa dovoljnim stepenom sigurnosti, ne samo u teoriji, već i u praksi, bez kojih im nedostaje željena efikasnost i dostupnost (*Vučković i ostali protiv Srbije* (preliminarni prigovor), br. 17153/11 i 29 drugih, stav 71., 25. mart 2014. godine).

26. Sud je pozvan da razmotri sličnu situaciju, u kontekstu sukoba nadležnosti između sudova koji spadaju u dva reda sudske nadležnosti, opšte i trgovačko pravo. Odbijajući prigovor Vlade, Sud je pošao od pretpostavke da su domaći sudovi bolje upoznati sa složenim i tehničkim pitanjima teritorijalne nadležnosti i, shodno tome, u boljem položaju za primjenu ovih pravila (*Bezymyannaya protiv Rusije*, br. 21851/03, stav 25., 22. decembar 2009. godine). On ne smatra iznenađujućim što podnosilac predstavke nije uložio žalbu na odluku drugog Suda, ne videći razlog za sumnju u ispravnost ove odluke i pristajući da predmet vrati kod prvog Suda.

27. Sud primjećuje da se u ovom predmetu podnosilac predstavke kretao naprijed-nazad između dva suda koji su ga usmjeravali jedan prema drugom, proglašavajući se redom nenadležnima. Zainteresirana strana je uložila žalbu na odluku 4. aprila 2016. godine « obavještavajući » ga o njegovom pravu da podnese zahtjev Sudu Oktiabrsky. Nakon što je odbijen, na kraju je slijedio, bez prigovora, obavještenja ovog zadnjeg suda, oslanjajući se na svoje mišljenje po tako tehničkom pitanju kao što je teritorijalna nadležnost. Podsjećajući na sudsku praksu koja podnositelja predstavke obvezuje da poduzme samo one pravne lijekove koji mu omogućavaju da dobije naknadu za navodne povrede, Sud ga nije mogao kriviti što je izabrao da slijedi preporuku kojom podnosi zahtjev pred Sudom Promychlenny, tim više što se ispostavilo da je ispravna. Naime, ovaj zadnji Sud je konačno prihvatio zahtjev i to, uprkos suprotnoj odluci donesenoj nekoliko mjeseci ranije.

28. Sud stoga odbacuje ovaj izuzetak. Nadalje konstatuje da predstavka očigledno nije neosnovana u smislu člana 35. stav 3. a) Konvencije i da, osim toga, nema nikakvog drugog razloga za neprihvatljivost, Sud je proglašava prihvatljivom.

B. O osnovanosti

1. Mišljenja stranaka

29. Mišljenja stranaka sažeta su u stavovima 20-23 gore iznad.

2. Procjena Suda

30. Sud podsjeća da njegova sudska praksa prema kojoj član 6. stav 1. Konvencije predviđa « pravo na sud », od čega pravo pristupa, odnosno pravo na upućivanje zahtjeva Sudu u građanskim stvarima, predstavlja samo jedan aspekt. Svaka strana u postupku ima pravo zatražiti od Suda da sasluša svaki spor u vezi s njegovim građanskim pravima i obavezama (*Howald Moor i ostali protiv Švicarske*, br. 52067/10 i 41072/11, stav 70., 11. mart 2014. godine, i *Golder protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 21. februar 1975. godine, stavovi 18. i 36., serija A br. 18). Ovo pravo pristupa sudu uključuje ne samo pravo na pokretanje tužbe, već i pravo na sudsko « rješavanje » (*Kutić protiv Hrvatske*, br. 48778/99, stav 25, ESLJP 2002-II, i *Multiplex protiv Hrvatske*, br. 58112/00, stav 45., 10. juli 2003. godine).

31. Međutim, pravo na pristup sudu nije apsolutno: ono podliježe ograničenjima koja su prešutno priznata, koja ne smiju ograničavati otvoreni pristup strani u postupku na način ili tački kao što je njegovo pravo na sud koje je time povrijeđeno u samoj suštini. Nadalje, primijenjena ograničenja usklađena su s članom 6. stav 1. Konvencije samo ako slijede zakonski cilj i ako postoji razuman odnos proporcionalnosti između upotrijebljenih sredstava i cilja koji se pokušava ostvariti (*Al-Dulimi i Montana Management Inc. protiv Švicarske*, br. 5809/08, stav 129., 21. juni 2016. godine, i *Stubbings i ostali protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 22. octobar 1996. godine, stav 50., *Zbirka presuda i odluka* 1996-IV).

32. Među ovim zakonitim ograničenjima nalaze se zakonski rokovi zastarjelosti koji, podsjeća Sud, imaju nekoliko značajnih krajnjih ciljeva, odnosno garantovanje pravne sigurnosti utvrđujući pojam djelovanja, zaštite potencijalnih tuženih od zakašnjelih žalbi na koje je možda teško odgovoriti i sprječavanje nepravde, koja bi se mogla javiti, ako su sudovi pozvani da odlučuju o događajima koji su se odigrali daleko u prošlosti na osnovu dokaza kojima se više ne bi moglo vjerovati i koji bi, zbog protoka vremena, bili nepotpuni (*Stagno protiv Belgije*, br. 1062/07, stav 26., 7. juli 2009. godine, *Stubbings i ostali*, gore naveden, stav 51., *Howald Moor i ostali*, gore naveden, stav 72., i *Sanofi Pasteur protiv Francuske*, br. 25137/16, stav 50., 13. februar 2020. godine).

33. Sud podsjeća da su prvenstveno državni organi, posebno Sudovi, odgovorni za tumačenje domaćeg zakonodavstva. Njegova uloga je ograničena na provjeru kompatibilnosti takvog tumačenja sa Konvencijom. Od tada, osim ako je usvojeno tumačenje samovoljno ili očigledno nerazumno, Sud se oslanja na tumačenje domaćeg zakonodavstva ovih Sudova, a njegov zadatak je ograničen na utvrđivanje da li su njegovi učinci kompatibilni s Konvencijom (*Radomilja i ostali protiv Hrvatske*, br. 37685/10 i 22768/12, stav 149., 20. mart 2018. godine, *S. i V. i A. protiv Danske*, br. 35553/12 i 2 drugih, stav 148., 22. octobar 2018, *Molla Sali protiv Grčke*, br. 20452/14, stav 149., 19. decembar 2018. godine, i *Guðmundur Andri Ástráðsson protiv Islanda*, br. 26374/18, stav 244., 1. decembar 2020. godine).

34. Sud najzad podsjeća na svoju sudsku praksu prema kojoj uzastopno odbijanje nekoliko sudova da riješe osnovanost spora predstavlja poricanje pravde što podriiva samu suštinu prava na Sudu koje je zagantovano članom 6. stav 1. Konvencije (*Beneficio Cappella Paolini protiv San Marina*, br. 40786/98, stav 29, ESLJP 2004-VIII (odlomci), *Tserkva Sela Sossoulivka protiv Ukrajine*, br. 37878/02, stavovi 51-53, 28. februar 2008. godine, i *Bezmyannaya*, gore naveden, stavovi 30-34).

35. Sud primjećuje da je u ovom predmetu, suprotno gore navedenim presudama, Okružni sud Promyshlenny razmotrio zahtjev bez odlučivanja o meritumu, proglasivši ga zastarjelim. Tumačenje odluke pokazuje da je zastarjevanje bio pravi razlog odbijanja, budući da je bio predmet detaljnog obrazloženja, dok je odlomak posvećen nepostojanju ugovora o radu bio samo predmet supsidijarnog obrazloženja navedenog u nekoliko redova koji su, između ostalog, hipotetički formulisani (stav 9. gore iznad: « ... čak i pod pretpostavkom da je došlo do [radnog odnosa]... »), nisu praćeni pravnim zaključkom. Konačno, odluka koja se nalazi u izreci presude donosi se na osnovu samo jednog člana 392. Zakona o radu koji uređuje rok zastarjevanja (stav 16. gore iznad). Potvrđujući odluku po žalbi, Regionalni sud nije uspio ispraviti situaciju. Stoga, Sud smatra da je zastarjelost jedini razlog na kojem se temelji presuda.

36. Sud smatra da izjavom, da je tužba zastarila, nije riješena osnovanost spora, jer Sud nije proglasio zahtjev podnosioca predstavke opravdanim ili neopravdanim. Sudska odluka predstavlja povredu zakona za podnosioca zahtjeva jer nije postupio u određenom roku. Vlada ne tvrdi suprotno (stav 21. gore iznad). Stoga se pobijana sudska odluka može analizirati kao ograničenje prava na pristup sudu za podnosioca predstavke.

37. Ako je Sud priznao da su zakonski rokovi zastarjevanja slijedili nekoliko važnih krajnjih ciljeva, odnosno garantovanje pravne sigurnosti ili dobro sprovođenje pravde (stav 32. gore naznačen), Sud nije uvjeren da je, u ovom slučaju, osporavano ograničenje pratilo jedan od tih zakonskih ciljeva. Čak ako i prizna da je ograničenje pratilo jedan od ovih ciljeva, Sud smatra da to nije bilo srazmjerno. Zapravo, postupajući u dobroj namjeri,

podnosilac predstavke je prvo podnio svoj zahtjev u zakonskom roku kod Okružnog suda Promychlenny, Suda koji se konačno proglasio nadležnim. Zbog uzastopnih odbijanja Sudova da poduzmu mjere, podnosilac predstavke je propustio rok određen Zakonom o radu za podnošenje zahtjeva, koji je takođe vrlo kratak (stav 16. gore iznad). Ako se Sud suzdrži od donošenja presude o usklađenosti ovih uzastopnih odbijanja s državnim zakonom, konstatuje međutim da je barem jedan od ovih Sudova pogriješio u primjeni pravila o teritorijalnoj nadležnosti. Kombinacija odluka o nenadležnosti i zastarjelosti uticala je na pravo pristupa Sudu u samoj svojoj suštini.

38. Po mišljenju Suda, nemogućnost podnosioca predstavke da ostvari svoja prava zbog isteka zastarjelosti rezultat je kontradiktorne primjene pravila nadležnosti *ratione loci*, primjene za koju on ni na koji način nije bio odgovoran, što je dovelo do kršenja prava na pristup sudu zainteresirane strane. Shodno tome, došlo je do povrede člana 6. stav 1. Konvencije.

II. O PRIMJENI ČLANA 41. KONVENCIJE

39. Prema članu 41. konvencije:

« Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije ili njezinih Protokola, a unutrašnje pravo određene Visoke strane ugovornice omogućava samo djelimičnu odštetu, ako je to potrebno, Sud pruža pravično zadovoljenje oštećenoj strani. »

40. Podnosilac predstavke nije podnio zahtjev za pravičnu odštetu. Shodno tome, Sud smatra da nema potrebe da mu se odobri iznos po ovom osnovu.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO,

1. *Utvrdjuje* da je predstavka dopuštena;
2. *Presuđuje* da je došlo do povrede člana 6. stav 1. Konvencije.

Sačinjeno na francuskom jeziku, i otpravljeno u pisanom obliku 2. marta 2021. godine, u skladu s članom 77. stavovima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Olga Chernishova
Zamjenik sekretara

Paul Lemmens
Predsjednik

PRESUDA VORONKOV PROTIV RUSIJE (BR. 2)

Potvrđujem da ovaj prijevod u potpunosti odgovara izvorniku koji je sastavljen na francuskom jeziku.

Broj dnevnika: 341/2021

Sarajevo, 18.08.2021.

Mustafić Aida

Stalni sudski tumač za francuski jezik